

Loes Nobel

W a a r b e n j e

Colofon

© 2017 Loes Nobel en KEMPER CONSEIL Publishing,
Eindhoven / 's-Gravenhage

Redactie: KEMPER CONSEIL Publishing, 's-Gravenhage
Vormgeving: Grafisch!OK, Pijnacker
Illustratie omslag: Bodhi Reket

ISBN: 978 90 76542 84 3
NUR: 720

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of openige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KEMPER CONSEIL *Publishing*, 's-Gravenhage
Schuifmaat 14 (unit G/H)
2495 AM 's-Gravenhage

T: +31 (0)70 – 386 80 31
E: info@kemperconseil.nl
I: www.kemperconseil.nl

Deel I

I'm on my way to a Heavenly land

Uit: Porgy and Bess

Muziek: George Gershwin

Libretto: DuBose Heyward / Ira Gershwin

0

Het regent. De druppels tikkelen rustig en regelmatig tegen de ruiten. In een gestaag tempo. Het doet haar denken aan Chopin. Zijn ‘regendruppelprelude’ zingt door haar heen. Ze ziet de noten voor haar ogen. Ze voelt de opeenvolging van de intervallen nog in haar vingers trillen. Ze voelt, hoort, ziet als het ware de melodie nog door haar wezen gaan.

Jaren, vele jaren geleden speelde ze die prelude. Maar dat is nu verleden tijd.

Nu zijn haar vingers oud, hebben geen vingervlugheid meer. Ze zijn zelfs stijf en stram.

De regen blijft de muzikale drup in haar oren begeleiden.

Het is geen weer om een wandeling te maken. Ze besluit de chaos in haar boekenkast te gaan ordenen.

Een kaart valt uit een boek dat ze van een stapeltje oppakt dat op de grond ligt om opgeruimd te worden.

“Hoe komt die hier?” vraagt ze zich af. Voor rouwkaarten die ze uit respect nog niet direct weg doet heeft ze een aparte plek in de boekenkast.

Ze legt het boek terug, pakt de rouwkaart op en vouwt die open. Haar blik valt op de naam. Tegelijkertijd hoort ze in gedachten een stem die ze niet herkent. De gesproken woorden kan ze niet meteen verstaan.

Ze gaat aan haar bureau zitten, sluit zich af voor de omgeving en concentreert zich op de spreekklank. Langzaam vormt die zich tot verstaanbare woorden.

De zachte stem lijkt nu eens op dat van een kind, dan weer op dat van een ouder persoon. Het blijft in elk geval wel dezelfde stem met een mooi timbre waar warmte en geborgenheid in doorklinkt. De woorden zijn eenvoudig, voelen bemoedigend aan en lijken een troost te geven. Met een zonnige ondertoon en een waas van blijheid. Ondanks de eenvoud ligt er ook een uitdrukking van kracht in. Op de achtergrond hoort ze de klopp van een hart, op het ritme van de regendruppelprelude die nog steeds samenvalt met het geluid van de regen buiten.

Een impuls komt in haar op dat ze dit moet vasthouden. Niet verloren moet laten gaan. Niet de biologische oren, maar de hoor-ingenen van haar denken vangen op wat er wordt gezegd.

Ze pakt snel papier en potlood en begint te schrijven. Langzaam, want ze moet zich inspannen om het tempo van haar denken parallel te laten lopen met de traagheid van haar stramme vingers. Merkwaardig genoeg lijkt ook de stem zich te willen aanpassen aan niet alleen de vingers, maar ook aan de door haar leeftijd al wat minder snelle gedachtegang.

Op de ogenblikken dat de woordklanken zich laten horen merkt zij om haar heen een diepe stilte op. Alsof de stem die de woorden uitspreekt die stilte nodig heeft.

Ze heeft het idee dat die bijna te vergelijken is met de stilte die ze als klein meisje over zich heen had voelen komen hoog op de vulkanen in het tropenland waar ze was geboren en opgegroeid. Waar de bossen meer oerwouden zijn. Nog ongerept. Waar de

gevallen bladeren van de gigantisch hoge bomen nog nauwelijks door mensen waren betreden. Waar alleen het nauwelijks hoorbaar ruisen van de wind door de dichtbegroeide boomkruinen te horen was. Alsof dat van de heuvels naar beneden kwam.

Nog stiller dan die stilte lijkt de stilte waarin de woorden zich laten horen.

Ze luistert. In verwondering.

Haar aandacht neemt de woorden op.

Haar hand schrijft die zorgvuldig neer.

1

Ergens val ik zomaar binnen, ergens in jullie gedachten. Ik kan elke kant op in die gedachten, want die zijn vol mogelijkheden. Uiteenlopende mogelijkheden. Van opperste vreugde tot het diepste verdriet. Van het ene uiteinde naar het andere. En als het beginpunt in een voortgaande boog naar het eindpunt gaat en zij elkaar raken, dan is de cirkel rond. Valt dit ontmoetingspunt dan in de eeuwigheid? Of is het meer een vorm van een cyclus? Zoals dag en nacht, licht en donker, leven en dood, geluk en lijden.

Hoe dan ook, ik val jullie gedachten binnen.

Jullie denken elk moment van de dag nog aan mij. Vaak onbewust. Dit denken gaat van jullie uit. Maar nu komt het van mij uit, nu kom ik bij jullie binnen. Ik wil dit bedachtzaam doen. Ik wil niet interrumpere in jullie bezigheden overdag, ik wil niet jullie nachtrust verstoren.

Ik kom behoedzaam. Op kousenvoeten, of op blote tenen, of met slippers die fluweelzachte zolen hebben.

En ik wil een sluier werpen over alles. Om alles zachtzinnig te laten zijn.

Ook wil ik mezelf zijn, mezelf blijven. Zoals ik nu ben en zoals ik was. Misschien doe ik er goed aan er gewoon te zijn en te zeggen wat me te binnen schiet.

Zijn het hoorbaar gesproken woorden die ik nu met jullie bezig?

Of is het alleen een gevoel dat uitdrukking zoekt in geuite zinnen? Want ik ben er, maar ik ben er ook niet. Niet meer in met de vingers tastbare vorm. En jullie ervaren mijn aanwezigheid niet omdat ik afwezig ben.

Het voelt dubbel aan: toch spreken, maar in woorden die je niet hoort met je oren. Afwezig zijn maar toch aanwezigheid vermoeden, ergens.

Zo val ik dus zomaar binnen in jullie gedachten en in jullie realiteit. Met mijn eigen realiteit die geen aardse zintuiglijke waarneming meer is.

2

Ik heb gevoeld, vanuit deze kant van de schepping, hoe jullie samen, mama en papa, je hebt teruggetrokken, weg van mensen, van werk, van de wereld. Om samen het verdriet te dragen mij te hebben verloren. Om ermee te kunnen omgaan en tot aanvaarden te komen. Maar verloren hebben jullie mij niet.

Al ben ik niet meer op aarde in tastbare zin, ik leef nog in jullie herinnering. Daar zal ik nooit uit weg te wissen zijn.

Ik heb van jullie beiden de DNA-cellen, de genen van lichaam, ziel en geest. Die band, die een beweging vice versa is, is niet te verbreken. Ik ben niet op lijfelijk niveau aanwezig, maar ik ben er wel. Overal waar jullie zijn, daar ben ik ook, want jullie nemen mij in jezelf overal mee.

Als jullie mij in je innerlijk voelen, dan is de vraag: “Waar ben je?” bijna overbodig.

Ik ben er gewoon.

Ik ben er met de warmte van de zon.

Ik ben er met de koelte van de regen.

Ik ben er in alle weersomstandigheden, die in je ziel reflexen van mij zijn.

Ik praat met jullie omdat ik weet dat jullie ervoor open staan. Er is een wisselwerking tussen jullie en mij. Die draagt ertoe bij dat

kracht en geest van het menselijk gevoel zich zullen ontwikkelen in jullie, om die aan anderen te kunnen door geven.

Jullie praten met elkaar. Vertel elkaar hoe je je voelt, wat je denkt, dat je een oplossing zoekt voor verwarde emoties die het verdriet in je oproepen. Dat je iets vinden wil om de leegte te vullen, dat het gemis van mijn aanwezigheid draaglijk maakt.

Jullie houden elkaar vast en ik voel dat dát de levensenergie laat stromen.